

lere maa betale den Slags Ting og overhovedet alle Ydelfer i Penge, end levere dem in natura. Det er altsaa kun for yderligere at henlede Opmærksomheden paa det nævnte Punkt, at jeg har tilladt mig at fremsætte disse Bemærkninger.

B. Solm: Jeg er noget bange for, at man, hvis man vil gaa til at undersøge Forholdene paa de forskjellige Pladser, kommer helt bort fra Principet, og det vil vistnok blive vanskeligt. at faae en Lov, som kan skjæle lige i saa Henseende. Det er ganske vist, at der navnlig i Symland er stor Forskiel paa det Korn, der bliver frembragt, især med Hensyn til Vægten, men det er ligesaa vist, at man i de magre Egne, hvor man skal levere sit Korn in natura, er allermost misforpriet med denne Levering. Det er nemlig blevet en almindelig Skik, at de Handlende, Kjøbmandene, forlange en Vare af mindst den og den Vægt, men man har ofte uhyre Vanskelighed ved at levere en saadan Vare, og derfor vil man langt hellere give lidt mere for at udgaa disse Bryderier. Jeg er bleven overrasket ved at høre, at Kjøbmand skulde have affluttet Kontrakter, hvorefter Prisen endog, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjer) sagde, gik 2—3 Mk. over Kapitelstarten. Det er mig ikke bekendt, at nogen saadan Handel er bleven afsluttet, og jeg er bleven ikke lidet overrasket ved at høre, at noget Saadant har kunnet finde Sted, fordi jeg tror, det er en almindelig Grundsaetning, at en Tiendeyder ikke kan tvinges til at levere Korn af anden Befaffenhed end det, han avler. Som Følge deraf synes det mig høist forunderligt, at nogen Kjøbmand skulde turde gaa ind paa at afflutte en Afford, hvorefter Prisen endog gik over, hvad Kapitelstarten er. (Steenstrup: Na, jo!). Det ærede Medlem siger: „Na, jo,“ og jeg drager ikke i Tvivl, at noget Saadant har fundet Sted, men jeg siger kun, at det forundrer mig, og det begrunder netop det Uheldige i, at Nogen skal levere Korn in natura, thi naar en Kjøbmand afflutter en saadan Handel, kan han i Almindelighed ikke staa sig derved, uden at han faar den bedste Sort Korn. Dernæst er der talt om Dpmaalng. Jeg skulde feile meget, om ikke det, at man har erhvervet Ret til Dpmaalng er begrundet i, at man har Ret til at fordrø et saa stort Maal, at man kan beregne Svind; men deri ligger efter min Dpfattelse ingen Ret for Bedkommende til, at Dpmaalng, naar en Afsløsing skal finde Sted, ogsaa skal beregnes. Tienden kan ikke være Andet end Lønde; der kan ikke være Tale om Dpmaalng, uden at man kommer i det Tilfælde, at Bedkommende kan tvinges til at beholde Kornet et vist Lidsrum og saa kan faae noget for Svind, men derimod forekommer det mig, at saasnart der er Tale om Beialng i Penge, maa Spørgsmaalet om Dpmaalng falde bort. Jeg vilde have reist det samme Spørgs-

maal, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) fremsatte, idet jeg virkelig havde ventet at høre Noget fra Regjeringens Side om, til hvilket Resultat den var kommen med Hensyn til de Dplysninger, man i sin Tid forlangte om Tiendens Afsløsing. Jeg vil derfor slutte med den samme Dpfordring, som den ærede Nigsdagsmand fremsatte til Regjeringen, nemlig om den ikke kunde se sig i Stand til at meddele de Dplysninger, som den Gang bleve indhentede med Hensyn til denne Sag.

Judenrigsministeren: Imod det Princip, der er nedlagt i dette Lovforslag, kan jeg lige saa lidt som ærede Medlemmer have Noget at indvende. Det maatte jo i det Hele taget anses for ønskeligt, om man kunde komme dertil, at saadanne Ydelfer in natura bleve afløste med Pengeydelfer; men jeg beder dog erindret, hvilke Forhold det er, som her foreligger. Da man i Maret 1810 besluttede sig til at afløse alle Ydelfer af Tienden i Kjørvæn og at lade en Ydelfe af Korn in natura, eller en Pengeydelse efter Kapitelstart træde i Stedet derfor, indrettede man denne Forordning saaledes, at man paalagde Yberne og Modtagerne at komme overens om, hvorledes de vilde afløse den ældre Ydelfe i Kjørvæn med en Ydelfe af de i Forordningen nævnte Arter, som ogsaa her i Lovforslaget omhandles. Det blev altsaa derved anerkjendt, at det er et Forhold af væsentlig privatretlig Karakter, hvorom der her er Tale, og der er vel næppe Nogen, som vil negte, at det for Konge- og Kirketiendens Bedkommende i ethvert Tilfælde er saa at sige af en rent privatretlig Karakter. Man henviste altsaa de Bedkommende til Overenskomster, og uagtet disse just ikke gik frem med den Hurtighed, man kunde ønske, ventede man dog lige til 1852, inden man tog den Bestemmelse, at den Ræst, der var tilbage af Ydelfer i Kjørvæn, nu skulde afløses og overgaa til en af de nævnte Ydelsesmader, som her er nævnt, og selv i denne Lov holdt man principielt paa, at Parterne skulde komme overens om at ordne dette Forhold. Naar man altsaa nu vil gjøre en Forandring i et Forhold paa et væsentlig privat Omraade, maa vi — det vide vi Alle — tage Hensyn til Grundlovens § 82, men mange ærede Medlemmer have allerede her fremhævet, at der er en Forskiel mellem Værdien af Korntienden in natura og den Pengeydelse efter Kapitelstart, som skulde træde i Stedet derfor. Det er fremhævet, og jeg kan ganske bekræfte det, at der paa de fleste Steder, navnlig paa Verne, er en Forskiel af nogle Mark mellem Værdien af Tienden ydet in natura og en Pengeydelse efter Kapitelstart; der gives i Reglen imellem 1 og 2 Mark mere for Kornet in natura, og der fremkommer altsaa et ligefremt Tab for den Modtager, som efter en i Henhold til Lovgivningen affluttet Overenskomst med Yberen nu